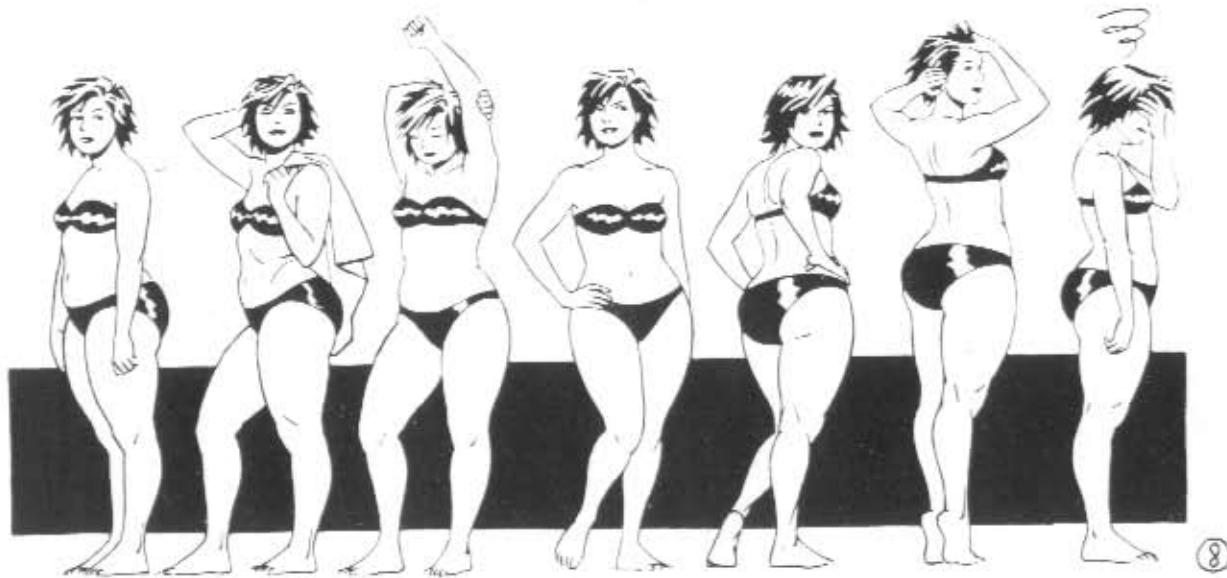

Jaime Hernandezin naiset – ne todella kääntää mun pään

JOHANNA SINISALO

Voiko mies tehdä sarjakuvaa, jossa naiset ovat pääasiallisina hahmoina? Kyllä voi, ja niitä on nähty paljon. Voiko mies tehdä sarjakuvaa, jossa naiset ovat eläviä, syviä, hengittäviä, todellisia? Kyllä voi, mutta se alkaa olla jo paljon harvinaisempaa. Voiko mies tehdä sarjakuvaa, jossa naiset ovat paljon kiinnostavampia kuin miehet, jossa naiset ovat kauniita mutta silti persoonallisia, jossa ihmissuhteet ovat tärkeämpiä kuin mikään muu mutta silti ole herttasarjaa? Siihen tarvitaanakin jo Jaime Hernandez!

Jaime Hernandez on veljensä Gilbertin ohella yksi tunnustetuimpia uuden amerikkalaisen sarjakuvan nimiä. Heidän sarjakuvansa *Love & Rockets* edustaa tutun jenkkitradiation ulkopuolista käsittelytapaa. taustanaan 80-luvun punk-kulttuuri. Hernandez-veljeksistä yleisesti kirjoitti Pekka A. Manninen pari Sarjainfoa sitten, ja tämä artikkeli pyrkii syventämään Jaime sarjakuvamaailmaa, erityisesti hänen naiskuvaansa.

Jaime henkilöahmoista valtaosa on naisia tai oikeastaan nuoria tyttöjä. Hän piirtää hahmonsa siloitellun kauniina, niin että äkkipäätä katsoen luulee tarkastelevansa sliipattua, naista objektiina käsittelevää lem-

mensarjaa. Jaime viiva on suorastaan vaarallisen siisti, kuulas ja pop-aidemainen, mutta hänelle viivan hioutuneisuus tai varjotuksen oikeellisuus ei merkitse mitään: on tärkeintä, kommunikoida kuva lukijan kanssa.

Jaime Hernandezin sarjat eivät siis ole mitään *Juliet Jonesia*, vaan aivan poikkeuksellisen hyvin naisten elämää, ajattelutapoja ja persoonia kuvaavaa.

Ajattelun juuret

Sekä Jaime että Gilbert tekivät aluksi science fiction painotteisia sarjoja – Jaime *Mechanics* ja Gilbertin *BEM*-sarja esimerkkinä – koska se oli heidän mielestään niin helppoa ja yleisön miellyttämisen oli näillä tarinoilla liiankin vaivatonta. Mutta realismi oli kuitenkin se, mihin Jaime pyrki. Hän tahtoi kertoa tarinoita, jotka olisivat uskottavia. Vaikka hän rakastikin tehdä tarinoita, joissa taustalla häilyi avaruusraketteja tai dinosauksia, se ei ollut loppujen lopuksi hänen oman universuminsa kamaa.

Jaime ambitioksi tuli luoda tarina, jonka lukija voisi tuntea omakseen; jonka kuluessa lukija voisi joutua funtsimaan henkilöahmojen tilanteita kuin omalta kohdaltaan. Jaime mielestä hänen tarinoidensa ihmisläheisyys ja suosio perustuivat nimenomaan siihen, että hänellä oli punk-asette juttuihinsa – hän ei välittänyt hittojakaan siitä mitä muut niistä ajattelivat. Punk-perspektiivi, jossa sekoituu tarkoituksellisen epäkulturelli, vilpittömän lapsenomaisuus selkeän kyvyn kanssa erottaa olemisen epäolennaisesta ja olla kumartamatta kuvia, heijastuu niin Jaime kuin Gilbertinkin töissä.

Mechanics

Jaime aloitti *Love & Rockets* -uransa kieli syvällä poskessa duunatuilla pseudo-scifi-sarjoillaan nimeltä *Mechanics*.

Mechanics käsittelee prosolaarisia mekaanikkoja, henkilöitä, jotka kykenevät periaatteessa korjaamaan minkä tahansa universumissa esiintyvän laitteen. Jaime prosolaarimekaanikot ovat myös oman aikansa sankareita ja julkiksia: *Rand Race* on parodinen kuva tyypillisestä kiiltokuvapojusta, johon yhdistetään lioiteltua glamouria ja jonka perässä teinitytöt hysteerisinä juoksevat. Yksi Jaime keskeisimmistä henkilöahmoista, Maggie, vakiinnuttaa jalansijansa *Mechanics*-sarjassa. Jo tässä vaiheessa Jaime ennakkoluulottomuus naisia kohtaa näkyy selvästi: Maggie on ilmiömäisen lahjakas mekaanikko, joka osaa korjata mitä tahansa, ja siksi hän päätyykin *Rand Racen* assistentiksi. Maggieilla on muuten tässä osassa vielä vaalea tukka, vaikka hän onkin meksikolaista sukujuurta. Myöhemmissä osissa Jaime antaa Maggien oman hiustenvärin kasvaa esiin. Jaime onkin tyypillistä, että hän vaihtaa tyttöjensä kampauksia ja hiusten värejä, ja esimerkiksi oman hiustenvärin esiin kasvaminen näytetään kuvissa selvästi. Jaime myös lihotti hiljattain Maggieta huomattavasti ja sai niskaansa haukkumakirjeiden ryöpyn, mutta ei ehdottomasti suostu laihduttamaan tätä uudelleen.

Mechanics on upea, elokuvamainen seikkailu: siinä tarkoituksellinen naiivius sekoituu repäisevään juoneen. Sarjan loppuvaiheilla alkavat näkyä oireet Jaime kyvystä kuvata vähäeleisen tehokkaasti ihmissuhteita. Hyvin nopeasti unohtaa tyttöjen kiiltokuvamaisen kauneuden ja alkaa ajatella, ettei voi olla tyttöjen vika, että he sattuvat olemaan noin sieviä – ei voi enää ajatella heitä luodon objekteiksi.

Maggie ja Hopey

Bob Montanan alunperin luomassa *Justus*-sarjassa esiintyviä Bettyä ja Veronicaa on usein arveltu Maggien ja Hopeyn kaukaisiksi

esikuviksi.

Hopey, toinen Jaimen vakiopäähenkilöistä, lanseerattiin myös *Mechanics*:ssä. Tosin Hopey on vain sivustakatsoja, Maggie'n syytä, miksei se olisi keskeisessä asemassa myös fiktiivisessä maailmassa. Biseksuaalisuutta ja homoseksuaalisuutta käsitellään veljesten sarjoissa yhtä avoimesti ja alleviivaamaan kuin nk. normaaliseksinäkin.

Hopeysta piti alunperin tulla söpö, kiva, täydellinen, rakastettava tyyppi. Hänestä piti tulla oikea kullannappu, mutta sitten Jaime keksi, että Hopey olisi täydellinen, jos hän olisi ilkiö, hän olisi realistisempi ja kiinnostavampi. Tämäkin liittyi Jaimen punk-ideologiaan: hänen piti aina piruuttaa tehdä päinvastoin kuin ajatteli muiden odottavan, hän toivoi kaikkien suuttuvan kun Hopey olisi oikea pikku narttu. Tällä samalla metodilla suuri osa hänen sarjakuvistaan edelleenkin syntyy: lukijat harmistuvat, mutta palaavat aina kuitenkin takaisin. Ja Hopey onkin *Love & Rockets*:in suosituin henkilöahmo.

Hopeysta lukijalla on tiedossa vain ulkoisia seikkoja, faktoja. Hopey ei ajattele sarjakuvissa, ainoastaan reagoi. Hopeyilla ei ole ajatuskuuplia, päinvastoin kuin Maggiella, jolla niitä on yhtenä. Jaimen mielestä ihmisten yksinkertaisesti ei pidä menemään Hopeyn ajatuksiin, hän ei itsekään kykene tunkeutumaan Hopeyn sisäiseen maailmaan. Maggieista hän taas sanoo, että hän tietää aivan tarkkaan, mitä Maggie ajattelee ja tekee,

luonteva osa *Love & Rockets*:in maailmaa. Koska seksiä on joka paikassa oikeassa maailmassa, ei ole heidän mielestään mitään syytä, miksei se olisi keskeisessä asemassa myös fiktiivisessä maailmassa.

Hopeysta piti alunperin tulla söpö, kiva, täydellinen, rakastettava tyyppi. Hänestä piti tulla oikea kullannappu, mutta sitten Jaime keksi, että Hopey olisi täydellinen, jos hän olisi ilkiö, hän olisi realistisempi ja kiinnostavampi. Tämäkin liittyi Jaimen punk-ideologiaan: hänen piti aina piruuttaa tehdä päinvastoin kuin ajatteli muiden odottavan, hän toivoi kaikkien suuttuvan kun Hopey olisi oikea pikku narttu. Tällä samalla metodilla suuri osa hänen sarjakuvistaan edelleenkin syntyy: lukijat harmistuvat, mutta palaavat aina kuitenkin takaisin. Ja Hopey onkin *Love & Rockets*:in suosituin henkilöahmo.

Hopeysta lukijalla on tiedossa vain ulkoisia seikkoja, faktoja. Hopey ei ajattele sarjakuvissa, ainoastaan reagoi. Hopeyilla ei ole ajatuskuuplia, päinvastoin kuin Maggiella, jolla niitä on yhtenä. Jaimen mielestä ihmisten yksinkertaisesti ei pidä menemään Hopeyn ajatuksiin, hän ei itsekään kykene tunkeutumaan Hopeyn sisäiseen maailmaan. Maggieista hän taas sanoo, että hän tietää aivan tarkkaan, mitä Maggie ajattelee ja tekee,

miten Maggie reagoi, miltä Maggie näytti pikkutyttönä ja miltä hän näyttää kaksikymmentä tai viisikymmentä vuotta myöhemmin. Hopey elää Jaimenkin ajatuksissa vain preesensissä: hän ei osaa kuvitella Hopeyta alle taini-ikäisenä ja sanoo, että KUKAAN ei voi tietää mitä Hopeyn kaltaisista tytöistä isoina tulee, koska Hopeyn edustama nais-tyyppi on vasta oman ikäluokkamme tuotetta.

Maggien tausta on köyhempi, Hopey on keskiluokkainen. Maggie on myös perinteisemmin kasvatettu, hän on selvemmin meksikolaista sukujuurta kuin Hopey. Hopeyn oikea nimihän on Esperanza. Melkein kaikki keskeiset hahmot ovat meksikolaisia, myös Penny Century, jonka oikea nimi on Beatriz Garcia.

Penny, Terry, Daffy, Izzy...

Penny Century edustaa ehkä vahvimmin pin-up -tyyppiä, ja siihenkin (tietysti!) Jaime suhtautuu kieli poskessa ja keveästi ironisoiden. Penny on kurvikas, kaunis ja lievästi kanamainen; hänen suurin unelmansa on olla supersankari. Penny on kiertänyt pikkusormensa ympärille legendaarisen rikkaan Mr. Costiganin, jonka roopeankkamainen omaisuus antaa silloin tällöin taustoja tyttöjen seikkailuille.

Esimerkiksi Pennyn, Maggie'n ja Hopeyn seikkailu *100 Rooms*, vierailu Costiganin

valtavassa kartanossa, on huima vastakkainasettelu meksikolaisen alaluokan penninve-nyttäjätyttöjen elämäntyylin ja ultranikkouden välillä: tytöt komontavat lakeijoita ajeluttamaan heitä kottikärryillä pitkin käytäviä, he pelaavat krokettia gigantisella biljardipöydällä jne., ja koko tarinasta heijastuu voimakkaana ympäristön ääretön koleus, vieraus ja vieraantuneisuus: tytöt ovat ainoa asia, joka talossa todella elää.

Oma erikoisuutensa Jaimen naiskuviissa ovat naisvapaapainijat. Maggie'n tati Vicki Glori ja hänen vastustajansa Rena Titanon ynnä muutamat muut painineliöiden laidalla vilahtelevat hahmot muodostavat oman pienen universuminsa. Vicki Glori on katkeroitunut, ilkeäkin, mutta ei edusta millään lailla äärimmäistä paha. Hänen vaikuttimensa olla sellainen kuin on, ovat selvästi esillä: edes hänestä ei Jaime Hernandez ole sortunut tekemään stereotyyppiä. Ainoat todelliset stereotyytit hänen sarjakuvissaan ovatkin miehiä – elämää suurempia, myyttisiä hahmoja: prosolaarimekaanikko Rand Race ja sarvipäinen, tarumaisen rikas herra Costigan esimerkiksi.

Rena Titanon on loistava naishahmo, jonka nuoruusvuosia Jaime on kuvannut sarjoissaan ja jonka myöhempiä, loiston jälkeistä kautta hän tarkastelee selvänäkösesti ja empatialla. Erityisesti pitkässä *Mechanics*-seikkailussa, missä Maggie ja Rena jäävät loukkuun räjähtävään varastorakennukseen ja mistä he pelastuvat viemärien kautta, Rena edustaa sitkeää sankarityyppiä – joka haluaisi vielä olla voimakas ja kaikkivoipa, mutta joutuu huomaamaan omat rajoituksensa.

Terry on Hopeyn entinen paras tyttöystävä, jonka kanssa hänellä on myös ollut seksuaalinen suhde. Hopey ystävästyty aikoinaan Maggie'n kanssa lähestulkoon ainoastaan Terryä ärsyttääkseen, mutta sen jälkeen he ovat olleet lähes erottamattomia. Terryä kaivelee Hopeyn menetys edelleenkin rakkasti. Tytöt soittavat samassa bändissä, mikä tietenkin asettaa heidät usein vastakkain.

Daffy on taustahahmo, mutta epäilemättä saa vielä kuvaansa syvennystä. Daffy on varakkaasta perheestä ja japanilaista sukujuurta.

Izzy on arvoituksellinen, vartuneempi nainen; hän on Speedy Ortizin, erään keskeisen mieshahmon, isosisko. Izzylla on takanaan traumaattinen avioliitto ja kirjallisia ambitiesi. Hän pukeutuu mustiin, harrastaa noituutta ja on yleisen käsityksen mukaan päästään hiukan sekaisin - tietynlainen kylähullu. Hänen suhteensa Hopeyyn ja Maggieen on lämmin ja sisarellinen, mutta hänestä heijastuu voimakkaasti elämäkokemuksen paino: hän on kaikessa näennäisessä epästabiliisuudessaan hyvin vankka ja voimakas

hahmo, suurempi tukipiiri kuin Maggie. Hopey ja Speedy oikeastaan koskaan edes tajuavat.

Locas Tambien

Jaimen töiden painopiste siirtyi *Mechanics*:sta oikeastaan heti ensimmäisen numeron jälkeen kohti Maggie'n, Hopeyn ja heidän ystäviensä arkielämän kuvaukseen nimellä *Locas Tambien*. Locas on älykäs alakulttuurianalyysi kuvitteellisesta Hoppers 13 -meksikolaiskaupunkialueesta Los Angelesissa.

Mechanics:in henkilöt kasvoivat nopeasti ulos pseudo-scifikehystään ja Maggie'n ynnä Hopeyn seikkailut alkoivat olla realistisempia ja realistisempia. Tosin Jaime näytti aina väliin suuren rakkautensa roskasofia – erityisesti supersankareita – kohtaan sommitellen tarinoita, joissa esimerkiksi Maggie korjasi materiansiirintä ja onnistui vapauttamaan superkongan jostakin mystisestä ulottuvuudesta, ja kuinka Maggie joutui hälyttämään jo eläkkeelle ja deekikselle menneen supersankarin apuun.

Osa Jaimen *Locas Tambien* -henkilöahmoista pohjautuu hänen omiin tuttaviansa, mutta varsinkin tytöt hän rakensi itse – ottaen vain ulkonäkömallin. Jaime näki Hopeyn näköisiä tyttöjä ja kuunteli heidän puheitaan, mutta koska ei tiennyt mitä heidän päässään liikkui, hän keksi asiat itse. Jaimen *Love & Rockets* -linja, näiden tyttöjen elämän kuvaaminen, syntyi hänen sanojensa mukaan Los Angelesin punk-konserteissa. Tytöt olivat niin täynnä elämää, nokkavia, haistattivat kaikelle pitkä ja olivat muutenkin kivoja.

Jaime ei kuitenkaan seurustellut Maggie'n kaltaisten tyttöjen kanssa. Hän oli omasta mielestään mäntti ja ujo vielä lukuvuosienkin jälkeen. Tällä oli osuutta myös hänen tyttöahmojensa syntyyn; lukion alaluokilla tytöistä kiinnostuttuaan Jaime alkoi palvota tyttöjä, nostaa heitä jalustalle, eikä uskaltanut koskea heihin. Hän yritti mieluummin solmia heihin ystävyysuhteita vain voidakseen olla näiden häikäisevien olentojen läheisyydessä, ja näin hänellä alkoi pian olla parempia ystäviä tyttöjen kuin poikien joukossa. Kun aika tuli laskea tytöt alas jalustalta, hän tunsu heidät niin hyvin, että oli oppinut arvostamaan heitä henkilöinä, ei vain kauniina esineinä. Jaimen tarinoissa kulkee punaisena lankana läpi naisen kunnioittaminen persoonallisena yksilönä. Sitäpaitsi Jaime tahtoo piirtää naisia, koska hänen mielestään naisia on hauska piirtää.

Jaimen naishahmot ovat paljon kolmi-ulotteisempia ja aidompia kuin paperinukkemaiset, kullisseina ja objekteina toimivat mieshahmot – siitä huolimatta, että hänen piirrostyylinsä on niisanotusti perinteisen naista

objektivoiva, tytöt siloisen kauniina esittävä.

*Locas Tambien*in ihmissuhdekuviot ovat vähintäänkin sotkuisia. Hopey ja Maggie ovat vanhoja ystäviä ja rakastavia, mutta Terry koettaa saada Hopeyn takaisin, ja osittain onnistuu, koska Maggie on ihastunut Speedy Ortiziin, joka taas juoksee Maggien pikkusisaren Estherin perässä, ja eräs Ray taas ihallee Maggieta, mutta ei uskalla lähestyä tätä, koska luulee että Maggie seurustelee Speedyn kanssa. Pysyittekö jyvällä? Ei ihme, jos ette: mutta näitä sarjakuvia lukiessa ovat kaikki henkilöt lukijalle niin tuttuja ja selkeitä, ettei koko draama ole sen vaikeampi hahmottaa kuin kenenkään tahansa tuttavien lemmensekoilut. Ja jokainen menetetty mahdollisuus ja jokainen ihmissuhteissa väistämättä tehtävä moka kuvataan tarkasti; happy endia ei voi kuvitella koskaan tapahtuvan, on vain enemmän ja vähemmän onnettomia kausia.

Ajat ja näkökulmat

Jaimen sarjat tapahtuvat yleensä ikäänkuin Maggien näkökulmasta. Joissakin sarjoissa, kuten *A Date With Hopey*, näkökulma kuitenkin siirretään tyttöparin ulkopuolelle, Hopeyn rakastuvan pojan perspektiiviin.

Jaimella on pyrkimys myös tuoda aikuisten näkökulmaa sarjoihinsa: hän haluaisi näyttää Hopeyn ja Maggien vanhemmat muunakin kuin jähkättävinä ääliönä, osoittaa ettei Love & Rocketsin maailman nuorisokeskeisyys tarkoita sitä, että aikuiset olisivat sarjassa jotenkin pahan roolissa.

Esimerkiksi Rand Racesta ei koskaan voinut kehittyä keskeisempää henkilöä sarjaan, koska hän ei ole tyyppi, jonka kotioloja taustaa voisi tai tahtoisin hahmottaa. Hän on myyttinen olento, niinkuin filmitähti.

Maggien täti Vicki ja Penny Century ovat elinkaarensa loppupäässä hahmoina: heistä on kerrottu lähes kaikki tarpeellinen, ja tästedes he tullevat esiintymään vain täytteenä. Rena Titanon sen sijaan luo koko ajan lisää aineistoa itsestään: Jaimen mielestä on mainiota, että sarjojen nyt-ajassa viisissä-kymmenissä, koska hänelle kirjoittaa paljon flashbackeja ja historiaa.

Jaime käyttää paljon flashbackia. Hän voi kertoa tarinoita henkilöistä, jotka ovat kuolleita tai nykyisten henkilöiden menneisyydestä. Jaimen tapa käyttää takautumia on hillitty, hän ei kirjoita ruutuun "20 vuotta sitten", vaan lukija joutuu itse päättämään missä mennään. Muutokset henkilöiden ulkonäössä ovat usein ainoat kunnon johtolangat siihen, että yhtäkkiä siirryttiinkin muistelemisen puolelle.

Esimerkiksi Maggien ja Hopeyn tapaamisen yksityiskohdat ja heidän muuttamisensa yhteen Jaime on kertonut sarjakuvan muodossa vasta vuonna 1986 piirrettyä sarjassa, kun heidän tarinansa alkoi vuonna 1981, samoin Penny Centuryin astuminen kuvaan ja hänen nimensä synty selitetään vasta samanlaisen viiveen jälkeen.

Tyyppillistä on, että jokin muisto laukaisee pitkän takautuman, jonka aikana voidaan väliillä poiketa takaisin sarjan nyt-ajan puolelle. Tämä tekniikka mahdollistaa osaltaan elävien, hengittävien ja kolmiulotteisten naishahmojen luomista.

99 % tarinoista muotoutuu aivan toisenlaisiksi kuin alunperin oli tarkoitus. Jaimen tapa tehdä työtä on hyppiä sivulta toiselle, piirtää ensin mieluisimmat kuvat ja tussatakin ne mielivaltaisessa järjestyksessä. Tarina ei ole lopullisessa muodossaan ennen viimeisenkin ruudun tussaamista. Hänen hahmonsä elävät omaa elämänsä, päättävät mitä tekevät.

Jaime sai paljon vihaisia kirjoituksia lihotettuun Maggien, ja samoin, kun hän pani Hopeyn esiintymään sukkanauhaliivissä. Hänelle kirjoitettiin, että Hopey esiintyi "epäluonteenomaisesti". Jaimen mielestä siinä ei ollut mitään epäluonteenomaista. Gilbertin mielestä koko episodi vain osoitti, että Hopeylla on parempi huumorintaju kuin osalla lukijoista.

Söpöä? Saippuaopperaa?!!!!?!!?

Robert Crumb on moittinut Love & Rocketsia liiallisesta söötyydestä. Jaime myönsi moitteen koskeneen kovasti, koska hän ihallee Crumbia hyvin paljon ja saattoi myöntää ym-

märtävänsä moitteen perusteet. Mutta hän on myös sitä mieltä, että söötyisyytteen perustuvat vankasti Crumbin ja hänen täysin erilaisille naiskäsitteille. Crumb ei voi uskoa Hernandezien naiskuvan autouteen, koska hänen oma käsityksensä naissukupuolesta on niin yksiselitteisen raadollinen.

Toinen syyte on ollut se, että Hernandezit tekevät saippuaopperaa. Silloin joudutaan määrittelemään, mitä saippuaoppera on - jos se on päättymätön tarina latujaan kulkevasta, elävästä elämästä, silloin Love & Rockets nimenomaan on saippuaopperaa. Mutta jos saippuaoppera tarkoittaa sitä, että tuntemia ja ihmissuhteita käsitellään samalla tavalla kuin pornografia käsittelee seksiä, silloin Love & Rockets ei ole saippuaopperaa.

Uusimmat työt - mm. Jaimen graafinen romaani nimeltä *The Death of Speedy Ortiz*, ovat jo aivan suvereenia. Tämä mainittu työ on yhtä aikaa sekä erittäin järkyttävä, hullunhauska, kanta-aottava että romanttinen. Ja tässä vaiheessa viimeistään lukija on jo niin sisällä losangelesilaisessa barrriossa, että voi omassa kotikaupungissaan odottaa milloin tahansa näkevänsä kulman takaa kävelevän Hopeyn. *The Death of Speedy Ortiz* tuo ensimmäistä kertaa *Locas Tambien* -maailmaan todella konkreettisia sisäisiä ristiriitoja, eteenpäin vääjäämättä vyöryvää tragiikkaa, syyllisyyksikuviota ja oikeaa, pahaa, viiltävän turhaa väkivaltaa. Samoin romanttinen osuus on niin oikea, niin tarkkanäköinen, ja niin traaginen - ja samalla vähäeleinen - että lukiessaan tietää olevansa Suuren Taiteen äärellä.

Itse asiassa lähes kaikkein kiehtovinta Jaime Hernandezin töissä on se, että hän tekee kaiken niin nuringin: kun "normaali" sarjakuvapiirtäjä alkaa tehdä arkielämänsä, saattavat aiheet loppua jossain vaiheessa kesken ja siksi on marssitettava näyttämölle uskottomia seikkailuja dinosaurusten, robottien ja eksoottisten miljöiden höystämänä. Mutta Jaime aloitti tästä, ja hänen ei tarvitse enää mennä sinne: hän loi pohjan, taustan, missä mitä tahansa voi tapahtua, ja siksi hänen ei tarvitse näyttää mitään muuta kuin aitoa, elävää, oikeaa elämää, ja hänellä on varaa olla uskottava.

Niinkuin kirjailija Lisa Tuttle Jaimen *Ape Sex* -albumin saatesanoissa ilmaisi: "Mikä tekee hänen henkilöistään merkittäviä ja mikä tekee *Ape Sex*istä perinteistä, ei-graafista romaania muistuttavan, on se, että Maggie ja Hopey ja Danita ja Doyle ja Ray ja Esther ja muut ovat ihmisiä. He eivät ole vain hassuja pukuja tai koukkuja, joihin voi ripustaa vitsein tai seikkailun; he ovat ihmisiä omassa todellisuudessaan, omine totuttuine tapoineen ja ihmissuhteineen, ja heillä on niin menneisyys kuin tulevaisuuskin nykyhetken lisäksi."

- 1) Maggie, Hopey ja IZZY. Seinällä Rena Titanonin juliste.
- 2) Penny Centurylla on unelma.
- 3) Locas Tambien. Hopeylla on isoäidin silmälasit!
- 4) Maggien luullaan kuolleen Mechanics-seikkailussa Lost Women.
- 5) Rena Titanon nuorena ja aikaansaapana.
- 6) Varhainen Maggie.
- 7) Mustasukkaisuutta: Terry ja Hopey.
- 8) Lihonut Maggie.
- 9) Vicki Glori ei aina ole kiitti, mutta sukuaan hän puolustaa.
- 10) "The Death of Speedy Ortiz" ja upeaa tunnelman luontia kuvankäyttöä!
- 11) Flashback: kuinka suhde alkoi Maggien ja Hopeyn välillä.